

Dinah tryggt förtöjd hos lotsarna i Sandhamn

Att sälja en vän.

Svårt, omöjligt, du blir aldrig av med den. Det var vad jag fick höra efter att jag lagt ut min kompis sen 32 år på Blocket. Kompisen var förstås Dorinda,

L-28an, som tagit mig till Scotland, Shetland, runt Bottenviken, till Kuriska havet, Amsterdam och många andra platser. Men sälja måste jag, hade redan köpt en motorbåt(!) och stod nu med två båtar, vilket jag lovat mig själv, att aldrig mer göra.

Hade en Tord Sunden-ritad Kungskryssare då jag köpte Laurinaren. Och nu var det Dorindas tur. Mitt svar till alla pessimister var att det gäller bara att hitta rätt köpare.

Först ut var en holländare, som var väldigt intresserad. Sen en belgare. Dessa på internet.

Så hörde en ryss av sig och ville titta på båten. Vi bestämde tid och han och hans fru kom ombord. Hon satte sig på däck och ryssen kom ner i ruffen för en timmes genomgång. Han var eld och lågor. Till slut gick han upp för att tala med sin fru. En kort stund senare kom han ner, moloken, och sa «sorry, wife no like». Det gick någon dag innan en fransyska hörde av sig på mailen. Hon var på väg till Stockholm och ville gärna se båten, fast jag tvivlade på att hon var ute för att köpa båt. Var nog mest nyfiken.

Ytterligare ett par dagar gick utan fler intressenter. Så ringde en svensk(!): «Finns den kvar?»

Minns inte om jag bluffade och sa att jag hade fler intresserade. Vi bestämde i alla fall tid för visning och han dök upp.

Den här gången tog genomgången lång tid, jag frös, kallt ute och inne och jag var inte riktigt beredd på att han skulle vara så tänd. Men så nämnde han att dom var tre stycken som sökte båt och att dom andra också måste få se den. Suck! Till sist sa han att han skulle ringa ett samtal och gick upp på däck. Efter en evighet kom han ner igen. Jag var nära nog stelfrusen. «Jag har fått fullmakt, vi köper båten»

Som sagt: «Det gäller bara att hitta rätt köpare»!

Deras planer var att nästa sommar segla till Svalbard och sen vidare till Portugal och sen.. ?

Helt klart var att dom fick en välutrustad båt om än något liten för tre. Den var ju för liten för mig ensam.

En dryg vecka senare gav dom sig av. Jag såg inte när dom for, ville inte. Så är man då motorbåtsägare! En sån där som gör stora vågor och irriterar seglare och tycker att ett spegelblankt hav är höjden av lycka.

Det är inte roligt att köra motorbåt, det bullrar och man kan inte slappna av med en god bok i fem knop på väg över öppet hav. Men man kommer fram när man vill, det regnar inte på en och man behöver inte dra i en massa snören.

Men åldern tog ut sin rätt, masta på, masta av, sätta segel, panikreva i en åskby osv.

Luften räckte inte till.

Så det blev en Birchwood 33 Classic, som under högtidliga former döptes till «Dinah» (syster till «Dorinda» i Eric Linklaters bok «Det blåser på månen»)

«Dinah» är rymlig, två rum och kök eller tre, lite beroende på hur man räknar, samt altan. Dusch med gasol driven varmvattenberedare och alltid

fulladdat är en lyx, som gör Promarinas inrättningar överflödiga. Ungefär som hemma, man tillbringar en stor del av tiden med att leta efter glasögon och hörsapparater. Börjar dock få lite struktur på det hela efter mer än fyra månader ombord.

Hon har två starka, nyinstallerade, motorer och bogpropeller och är därmed väldigt lättmanövrerad.

Det blev höga kusten och Örnsköldsvik som längst norrut. Blir aldrig mätt på fiskelägena med de blånande bergen i bakgrunden. Inte många båtar. Gott om plats och SXX-bojarna alltid lediga.

På väg söderut stannade jag till i Sundsvall för att bunkra, går åt mycket diesel, och för att köpa en ny kraftigare länsypump hos Hjertmans.

Den gamla la av.

Monterade den nya, allt väl. Så efter ett besök i Skatans fiskeläge, konstaterade jag att pumpen gick hela tiden. Kollade runt och såg att vattnet forsade in runt styrbords propellerhylsa. Ner och försöka täta med plastkassar och linor. Gick något så när. Nya pumpen lyckades precis hålla undan. 20 nm till Hudiksvall. Sjöräddning. Dom kom ganska snabbt och satte ombord en man och en jättepump. Sen linkat in till Hudik med en motor i åtta knop. Kranbil och nu på land. Reparator i morgon. Så kan det gå. Sjöräddningsskillarna hade beställt lyft och verkstad, ordnat med vagn och stöttor. Maximal service. Och som medlem i Sjöräddningssällskapet kostade det inget. Rekommenderas!

Dock var det inte lika enkelt att hitta reservdelar, utan dom måste tillverkas från scratch. Som tur var fanns en firma som kunde svarva en ny axeltätning i samma material som tidigare.

Det blev en rätt lång vistelse på land.

Och för att undvika vänliga gliringar: «Det där med axeltätningar händer segelbåtar också» Som till exempel han som tappade både propeller och axel i Biscaya och tätade med en champangekork. (det var inte jag)

Hann med både Gotland och Åland och ett flertal vändor till våra Jungfruholmar innan sommaren tog slut.

I skrivande stund väntar jag på torrsättning. Oljebytet avklarar, allt som behövdes inför vintern. Ingen mast att plocka av, inget sökande efter plats i mastskejulen.

Skönt att ha motorbåt.

Staffan Jonsson